

Ο Δημήτριος Ιωαννίδης και ο Αυγουστίνος (Ανδρέας) Καντιώ της που εγκατέλειψαν τον μάταιο τούτο κόσμο μέσα σε 12 μέρες, το φετινό Αύγουστο, ήταν εκπρόσωποι μιας Ελλάδας, μιας πραγματικότητας που έχει ήδη χαθεί. Στα 87 ο γνωστός και ως «αόρατος δικτάτορας», στα 103 ο «Χομεϊνί της Φλώ ρινας» έκλεισαν τον κύκλο της φυσικής τους παρουσίας, αλλά δεν έσβησαν το ιστορικό τους ίχνος.



Οι τρέχουσες συνθήκες ολοκληρωτικά αποτρέπουν τη δημιουργία, ανάδειξη, τέτοιων χαρακτήρων, η μελέτη τους όμως μας δίνει σημαντική βοήθεια για την αποκωδικοποίηση του παρελθόντος, τόσο για όσους δεν το έζησαν, αλλά και για εκείνους που το διήνυσαν είτε με συμφέροντα, είτε με προκαταλήψεις, ακόμα και με στρεβλώσεις.

Ο τόπος αυτός εξ' άλλου δυσκολεύτηκε να αντιμετωπίσει τα θέματα που τον αφορούν με ψυχραιμία. Ο φανατισμός και η προσήλωση σε ακραίες συμπεριφορές, πέρα από μεσογειακό και βαλκανικό γνώρισμα ήταν και ένα είδος απόλυτα δικαιολογημένου ιστορικού αποτελέσματος.

Αν όμως η νηφαλιότητα λογικά απουσίαζε από το προσκήνιο των συμβάντων, καλό θα είναι να επικρατήσει σε δεύτερο χρόνο, στην ιστορική αποτίμηση των γεγονότων.

Ο Δ. Ιωαννίδης λοιπόν, όπως αναφέρουν διάφορες πηγές, γεννήθηκε τον Μάρτιο του '23, αποφοίτησε από τη σχολή Ευελπίδων το '43, έλαβε μέρος στον Εμφύλιο, υπηρετώντας στη συνέχεια και σε τάγμα της Μακρονήσου. Συμμετείχε από το '45 στον Ι.Δ.Ε.Α., όπως και στο αποτυχημένο κίνημα του Μαΐου του '51 που εκδηλώθηκε για τον Παπάγο αν και ερήμην του στρατάρχου. Μετείχε εξ' αρχής στην συνωμοτική ομάδα αξιωματικών που προετοίμαζε το πραξικόπημα της 21^{ης} Απριλίου. Εκείνη τη νύχτα είχε ενεργή συμμετοχή καθώς επικεφαλής τάγματος της σχολής Ευελπίδων προσέφερε σημαντικές υπηρεσίες στους πραξικοπηματίες.

Ακολούθως βρέθηκε στην ηγεσία της Ε.Σ.Α., σε αντίθεση όμως με άλλους πρωτεργάτες του πραξικοπήματος παρέμενε μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Όταν το καθεστώς Παπαδόπουλου έδειξε σημάδια επιθυμίας πολιτικοποίησης και επιστροφή σε καθεστώς έστω «επιτηρούμενων» εκλογών, ο ταξίαρχος (από το '73) Ιωαννίδης είχε σοβαρές αντιρρήσεις. Το χάσμα ανάμεσα στους σκληρούς και τους αδιάλακτους αξιωματικούς μεγάλωνε. Το πείραμα Μαρκεζίνη, γνωστό και ως «φιλελευθεροποίηση» ξεκίνησε, αλλά τόσο ο Παπαδόπουλος όσο και ο Παττακός είχαν πληροφορίες για τις κινήσεις Ιωαννίδη. Η σχετική δήλωση Παττακού μαρτυρά το πλαίσιο.

